

TEMELJNI KAMEN POLOŽIL FRAN LESKOŠEK — LUKA

Prebivalci krajevne skupnosti Družmirje—Gaberke so razglasili 1. julij za svoj krajevni praznik, saj so v nedeljo slovesno obeležili štetek gradnje novega doma družbenih organizacij kraja. Temeljno ploščo je položil častni občan velenjske občine Franc Leskošek—Luka.

Ob tem pomembnem dogodku je vsem gostom, med katerimi je poleg Franca Leskoška—Luka bil tudi prednik velenjske občine Nestl in krajanom, ki so se ob neznojni pripeki zbrali na prostoru, kjer bo stal nov dom, spregovoril predsednik krajevne organizacije socialistične zveze Mravljak.

„Za našo krajevno skupnost in njene prebivalce je danes velik dogodek, saj bo novi objekt v veliki meri prispeval k še boljšemu gospodarskemu razvoju ter družbenopolitičnemu in samoupravnemu utripu kraja,“ je med drugim poudaril Jože Mravljak.

Krajevna skupnost Družmirje—Gaberke je sicer imela dom

družbenopolitičnih organizacij, vendar so ga zaradi izpodkopavanja premoga izgubili. Z gradnjo novega doma pa želijo prebivalci Družmirja in Gaberk pridobiti tudi ustrezen prostor za trgovino. Zavedajo se namreč, da se bo število prebivalcev v Gaberkah, ki so v razvojnem programu občine do leta 1980 določene za gradbeno območje, še povečala. Poleg tega si želi tudi vse več prebivalcev Družmirja zaradi ugreznanja tega naselja postaviti drugi dom prav v Gaberkah. Zato so zaprosili več trgovskih podjetij, da bi postala soinvestitor trgovskega lokala, vendar za zdaj ta prizadevanja niso rodila sadov. Kljub temu so prepričani, da bodo uspeli. Največji porok je njihova pripravljenost, da s prostovoljnimi delom zmanjšajo stroške gradnje, in ker upravičeno pričaku-

jejo potrebno razumevanje in pomoč širše skupnosti. Ob tej priložnosti se je predsednik krajevne organizacije socialistične zveze tudi zahvalil rudniku in solidarnostnemu skladu, ki sta takšno pomoč že izkazala.

Po krajšem kulturnem programu, v katerem so nastopili gabrški pevski zbor in mladinci so udeleženci slovesnosti odšli pred gasilski dom, kjer je v rokah predsednika krajevne skupnosti Rafka Blatnika prvič zazvonil telefon.

Predračunska vrednost izgradnje telefona je znašala 95 tisoč dinarjev. Ker so spoznali, da bi bila napeljava telefona samo v gasilski dom neekonomična, so k akciji pritegnili še štiri krajanje. Tako so s 45 tisoč dinarji in 680 udarniškimimi urami povežali kraj s svetom.

S tremi „kelami“ betona je Franc Leskošek—Luka zazidal temeljno ploščo za nov dom družbenih organizacij v Gaberkah.

Praznik šoferjev

Tudi letošnji 13. julij so velenjski šoferji proslavili kar se da bučno. Z lepo okinčanami vozili so ob glasnem trobljenju najprej krenili proti Šoštanju, nato pa so se na enak način vrnili v Velenje ter se postrojili pred skupščinsko dvorano, kjer je nekaj koračnic zaigrala velenjska rudarska godba, skoraj tridesetčlanski šoferski mešani pevski zbor — ustanovili so ga šele pred nedavnim — pa je zapel nekaj pesmi. O pomenu dneva šoferjev je spregovoril predsednik združenja mehanikov in avtošoferjev velenjske občine Stane Čas, ki je ob tej priložnosti izročil priznanje Ludviku Glavniku za uspešen „start“ pevskega zbora.

Mirko Modrijan

Andrej Centrih

Marjan Travner

Bojan Prašnikar

NOVI MLADI KOMUNISTI

V Šmartnem ob Paki so po dolgem času sprejeli v vrste ZK nekaj novih članov. Posebno razveseljivo je, da so to sami mladi ljudje, ki so s tem korakom pokazali visoko razvito stopnjo moralno-politične zavesti. Nedvomno bodo ti posamezniki, ki so bili že doslej aktivni na vseh področjih, v bodoče postali glavni nosilci družbeno-političnega življenja v kraju. Na slovesnem sprejemu, so nekateri izmed njih dejali:

MIRKO MODRIJAN — sekretar terenske organizacije ZK: „To je za nas zelo pomembna pridobitev, saj nam je do zdaj le malokrat uspelo pridobiti mlade ljudi. Mnogi so se za vstop v ZK odloščevali v šolah ali delovnih organizacijah, mi pa smo ostajali ti brez njih. V bodoče bomo temu posvetili več pozornosti taktako, da sprejemi kot je današnji, ne bodo več tako redki. N. Novim članom želim ob tej priložnosti čimveč delovnih uspehov v naši organizaciji.“

ANDREJ CENTRIH — predmetni učitelj: „Vstop v Zvezo komunistov mi poleg velike odgovornosti pomeni predvsem čast. Kajkajti biti njen član pomeni organizirano politično delovati; to po pa je že od nekada bil moj smoter.“

MARJAN TRAVNER — delavec: „Za ta korak sem se odločil spontano, čeprav vem, da v tako organizacijo ne moreš vstopiti povsem nepripravljen. Potrebno je, da mladi v vseh organizacijah pomagamo starejšim in se učimo od njih. Nisem še seznanjen z vsemi nalogami, ki me čakajo. Kljub temu vem, da jih bom kar se da vestno izpolnjeval.“

BOJAN PRAŠNIKAR — študent: „Zavedam se pomembnosti te odločitve, zato sem to storil, šele po treznem premisleku. Seznanjen sem z nalogami in obveznostmi komuniste in ker sem se čutil sposobnega, sem se odločil. Biti član tako velike in pomembne organizacije pomeni precejšnjo odgovornost, zato bom skušal temu primerno tudi delovati.“

MARKO PLYVŠIČ — delavec: „Za vstop v ZK sem se odločil že med služenjem vojaškega roka.“

Ko sem se preselil v Šmartno sem se moral najprej privaditi na življenje v tem kraju. Sedaj, ko mi je to uspelo, lahko začnem z uestvovanjem v najrazličnejših organizacijah. Zato sem sklenil, da postanem komunist. S tem bom izpolnjeval svoje znanje in verjetno doprinesel tudi k boljšemu uspehu na delovnem mestu.“

J. KRAJNC

opremo ter motorno brizgalno in gasilski avtobus. Od leta 1931 je v okviru društva deloval tudi pogrebni zavod od pred nekaj leti, ko ga je prevzel Komunalno obratni center v Velenju. Društvo je uspešno nastopalo tudi na raznih vajah v bližnji in daljni okolici, kakor tudi na raznih gasilskih kongresih. Vsa leta so bili v okviru društva tudi številni tečaji prve pomoči.

V času okupacije so kot borci, talci ali interniranci izgubili življenje: Jože Bolha, Anton Čebul, Anton Movh, Ivan Pirečnik, Rudolf Ravljen, Jože Rogelšek, Karel Šolih, Jože Tekavc in Ivan Volk. V njihov spomin je društvo na gasilskem domu ob proslavi 75-letnice 11. julija 1954. leta odkrilo spominsko ploščo.

Po osvoboditvi pa je društvo pod vodstvom Draga Lukmana, Rudija Bolha, Franca Grebenska in Miloša Volka ponovno doživelo velik razmah. Seveda je bilo tudi v času po osvoboditvi pa do danes veliko požarov in precej poplav, katere so uspešno krotili šoštanjski gasilci. V letu 1953 je društvo dobilo nov gasilski prapor, že naslednje leto pa tipizirano gasilsko vozilo TAM Pionir, kakor tudi dve motorni brizgalni. Ker je sedanji avto že nad 20 let star, so začeli akcijo za nabavo novega.

Gasilsko društvo Šoštanj je za svoje vsestransko delovanje prejelo številna priznanja in nagrade. Že leta 1947. je prejelo priznanje od ministra za notranje zadeve SRS in prav tako leta 1948 za uspešno delovanje

v preventivi in represivi. Za uspešno reševanje ob poplavi leta 1954 je društvo prejelo republiško gasilsko priznanje I. stopnje in nato še enkrat leta 1964 ob proslavi 85-letnice.

Na sobotni uvodni proslavi bo ob 19. uri sprejem gasilcev iz Avstrije, ob 20. uri pa gasilska baklada po šoštanjskih ulicah z ognjemetom. V nedeljo bo ob 8. uri sprejem gostov, nato bo slavnostna seja in velika gasilska parada. Ob 10. uri pa bo pričetek slovesnega dela proslave pred gasilskim domom.

Šoštanjskim gasilcem ob njihovem visokem 95-letnem jubileju čestitamo tudi mi in jim želimo še mnogo uspeha pri čuvanju naših skupnih dobrin.

V. KOJC

vsak
petek
tednik
naš čas

ZAVAROVALNICA SAVA

POSLOVNA ENOTA
EKSPOZITURA
ZASTOPSTVA

CELJE
VELEPE
SLOV. KONJICE
ŠENTJUR
ROGAŠKA SLATINA

Kar nekam neopazno (pa v veliko veselje voznikov motornih vozil) so delavci Splošne vodne skupnosti NIVO Celje dogradili nov most čez Mislinjo pri Tovarni meril Slovenj Gradec in ga predali svojemu namenu. Odpravljeno je še eno tesno grlo na regionalni cesti Dravograd-Velenje-Arja vas.

● USPEŠEN START ORGANIZACIJ ZDRUŽENEGA DELA

Več kot polovica celotnega dohodka

Organizacije združenega dela iz Mislinjske doline so dosegle v prvih treh mesecih letos za 63 % več celotnega dohodka kot so ga bile v letu 1973; v primerjavi z zadnjim četrtletjem 1973 pa se je celotni dohodek povečal za 10 %. Na povečanje obsega gospodarjenja so vplivale tudi nekatere nove proizvodne zmogljivosti.

Industrija je povečala celotni dohodek, v primerjavi s prvim četrtletjem 1973, za 72 %, kmetijstvo za 46 %, gradbeništvo za 74 %, trgovina in gostinstvo le za 18 %, obrt za 23 %, stanovanjsko komunalna dejavnost pa ko-

ma za 7 %. Če upoštevamo korekturo cen, je mogoče ugotovljati, da celotni dohodek v trgovini in gostinstvu, posebej pa še v stanovanjsko komunalni dejavnosti, upada.

je za 41 % povečala celotni dohodek, lani je poslovala z izgubo, letos pa je že ustvarila ostanek dohodka, kar kaže na spremenjeno gospodarjenje. Uspešni so bili tudi v Tovarni meril, kjer so za 35 % povečali celotni dohodek, za 40 % pa so povečali ostanek dohodka.

Tovarna usnja Slovenj Gradec je v primerjavi s prejšnjim letom povečala celotni dohodek za 28 %, dohodek za 20 %, osebne dohodke pa za 41 %, medtem ko se je ostanek dohodka zmanjšal za 20 %. Gradbeno podjetje Slovenj Gradec pa je povečalo celotni dohodek za 74 %, dohodek pa za 35 %. Zaradi neobračunanih situacij izkazujejo tudi letos izgubo, je pa kar za 85 % manjša kot lani.

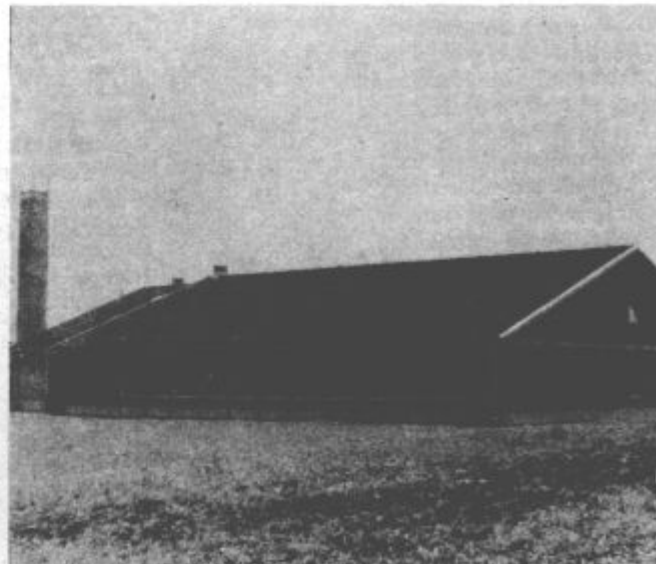
Stanovanjsko komunalno podjetje Slovenj Gradec je izkazovalo ob koncu marca 66.000 din izgube. Izguba je nastala predvsem zaradi tega, ker delovna organizacija ne pobira redno vseh prispevkov za storitve, ki jih opravlja, organizacijsko in kadrovske pa ni sposobna cen posameznim komunalnim storitvam.

PO KOROŠKI

● NA RAVNAH NA KOROŠKEM ZA VIŠJI STANOVANJSKI PRISPEVEK

V občini Ravne na Koroškem so dosegli v zadnjem razdobju pomemben napredek na področju stanovanjske izgradnje. Lani so zgradili 113 družbenih najemnih stanovanj ter 24 zasebnih stanovanjskih hiš, letos pa je bilo vseljenih že skoraj 100 družbenih najemnih stanovanj.

Organizacije združenega dela iz te koroške občine so se odločile, da bodo namenile za gradnjo stanovanj 7 % od osebnih dohodkov, nekatere (kot Železarna Ravne na Koroškem) pa plačujejo še več. Prihodnja prizadevanja, kar zadeva stanovanjsko izgradnjo, bodo zdaj usmerjena v to, da bi organizacije združenega dela zvišale prispevek za stanovanjsko izgradnjo na najmanj 9 %, da bi spričo naraščanja cen lahko uresničili osnovno nalogo – zgraditi najmanj 9 novih stanovanj na 1.000 prebivalcev. Vse temeljne organizacije združenega dela pa bodo morale hkrati z letnimi plani proizvodnje in gospodarjenja izdelati še programe gradnje stanovanj. Pripravljajo pa tudi samoupravni sporazum o načinu in vsebini samoupravljanja delavcev na področju stanovanjske izgradnje. Temeljne organizacije združenega dela pa naj bi oblikovale posebne komisije za gradnjo stanovanj za delavce, katerih naloga bi predvsem bila, da zagotovijo dosledno uresničitev sprejetih programov stanovanjske gradnje.

Poročali smo že, da so pred dnevi na Štihu v Slovenj Gradcu predali svojemu namenu novo poslopje za Posebno šolo Slovenj Gradec. Za novimi učilnicami v Šmartnem pri Slovenj Gradcu je to že druga letošnja zmaga pri urejanju preceh problemov na področju vzgoje in varstva otrok.

V TOZD konkretni programi

Nedavno tega je predsedstvo Občinskega sindikalnega sveta Slovenj Gradec razpravljalo o vključevanju slovenjgraških delovnih kolektivov v antiinflacijsko akcijo. Poudarili so, da je potrebna kar najbolj koordinirana akcija vseh dejavnikov, v pri-

zadevanja pa se morajo vključiti prav vse temeljne organizacije združenega dela. Tam, kjer antiinflacijskih programov še niso izdelali in sprejeli, jih morajo nemudoma sprejeti pa jih morajo prav vsi delavci, saj je to zagotovilo da bodo naloge tu-

di uresničene.

V antiinflacijski akciji bodo v Mislinjski dolini namenili posebno pozornost izdelavi razvojnih programov, zagotovitvi materialne in socialne varnosti zaposlenih, usklajevanju razvojnih inte-

resov, usklajevanju osebnih dohodkov, racionalnemu poslovanju družbeno političnih skupnosti in negospodarskih dejavnosti, zavzemali se bodo za racionalno gospodarjenje z investicijskimi stroški, onemogočili bodo kakršnokoli nedovoljeno zvišanje cen, omejiti bodo skušali visoke režijske stroške v negospodarstvu, skratka: zagotoviti želijo optimalnost v poslovanju temeljnih in drugih organizacij združenega dela.

Občinski sindikalni svet Slovenj Gradec bo pripravil več posvetovanj s predstavniki temeljnih organizacij združenega dela in z drugimi, na katerih bodo govorili o vključevanju v protinflacijska prizadevanja.

V Mislinjski dolini se zavedajo pomembnosti teh prizadevanj. Akcijo je podprl tudi politični aktiv občine, prav tako pa tudi vsa vodstva družbeno političnih organizacij in občinski izvršni svet. Za tako vklajeno akcijo pa bi se morali dogovoriti prav povsod, poudarjajo v Slovenj Gradcu, tudi iz preprostega razloga, ker je mogoče ugotovljati, da nelikvidnost sicer počasi, a vztrajno, narašča.

pa bi iz množice vprašanj izbral posebej še uveljavljanje delavskih ustavnih dopolnil, pa začetno obdobje samoupravnega sporazumevanja in, ne nazadnje, tudi skrb za rekreacijo in oddih delovnih ljudi iz Mislinjske doline.

Katere pa so, po vašem mnenju, sedanje najpoglavnejše naloge?

Naloge so ostale v glavnem iste, kot so bile že preje. Gre za uveljavljanje novih samoupravnih odnosov, za uveljavljanje samoupravnega sporazumevanja in družbenega dogovarjanja na številnih področjih, od financiranja samoupravnih interesnih skupnosti do usmerjanja delitve dohodka in osebnih dohodkov, prav tako pa tudi za pospešeno stanovanjsko izgradnjo.

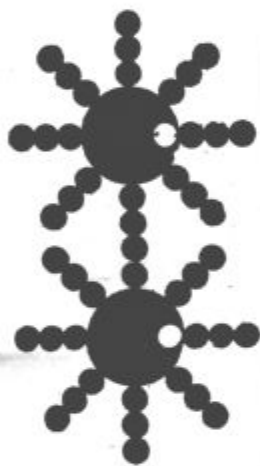
Tovariš Bernard, v Slovenj Gradcu ste od leta 1954, v Tovarni usnja pa od konca leta 1957. Kako ocenjujete razvoj Mislinjske doline v tem času?

Dosežen je bil resnično velik napredek. Kar neverjetno je, kako je slovenjgraška občina napredovala. Posebej sem vesel napredka, ki je bil dosežen v zadnjem času. Podobno v elja tudi za delovno organizacijo, v kateri sem zaposlen. Še pred leti bi težko verjel, da se bomo tako razširili, kot smo se in v takšnem obsegu uveljavili tudi na tujih tržiščih. Res je – z delom pridejo tudi uspehi!

Gostinsko podjetje PAKA Velenje

Obvešča in priporoča

Priporočamo vam, da obiščete restavracijo »JEZERO«, kjer vam vsak dan nudimo sveže postrvi. Ob dobro pripravljene ribi in dobri kapljici igra glasba za ples in prijetno razvedrilo. Partija MINI GOLFA za vas, vašo družino in prijatelje. V hotelu »PAKA« pa si privoščite urico kegljanja, nato pa si oglejte nov BARSKI ŠPORT. Ne bo vam žal!

hotel paka

● POGOVOR Z DOBITNIKOM »ZLATEGA ZNAKA« SLOVENSkih SINDIKATOV

Priznanje za delo

Še tole vprašanje, tovariš Bernard. Kaj pomeni vam osebno Zlati znak slovenskih sindikatov?

Resnično je zame Zlati znak slovenskih sindikatov veliko priznanje. Človek ima občutek, da delo, ki si ga opravljal v sindikatih, ni bilo zaman. Seveda pa pomeni hkrati tudi novo spodbudo za delo, predvsem pa odgovornost in obvezo tudi za nadaljnje delo v Zvezi sindikatov.

Republiški svet Zveze sindikatov Slovenije je letos prvič podelil Zlati znak slovenskih sindikatov nekaterim najzaslužnejšim dolgoletnim sindikalnim delavcem v naši republiki. Med prejemniki tega novega odličja je bil tudi PETER BERNARD iz Slovenj Gradca.

Podelitev tega visokega sindikalnega priznanja je bila priložnost za pomenek s Petrom Bernardom, direktorjem splošnega sektorja v Tovarni usnja Slovenj Gradec.

Tovariš Bernard, poznamo vas kot dolgoletnega sindikalnega delavca oziro-

ma aktivista v Mislinjski dolini?

Res je, kar precej časa že delam v sindikatih. Začel sem leta 1962. Najprej sem bil predsednik nadzornega odbora občinskega sindikalnega sveta, zatem tajnik, nazadnje pa predsednik občinskega sveta Zveze sindikatov Slovenj Gradec. Od zadnjega občnega zbora naprej pa mi je bila znova zaupana dolžnost predsednika nadzornega odbora. Torej še zmeraj delam v sindikatih!

Imate pa še vrsto drugih družbeno političnih dolžnosti?

Težko bi naštel vse dolžnosti, ki sem jih doslej opravljal. Precej časa sem vodil tabornike ter bil član raznih vodstev. Tudi zdaj dolžnosti ne manjka. Na zadnjih volitvah sem bil izvoljen v občinski družbeno politični zbor, na prvi seji občinske skupščine pa so me delegati izvolili za podpredsednika Skupščine občine Slovenj Gradec.

Katerim vprašanjem ste v času, ko ste bili predsednik slovenjgraških sindi-

katov, namenili največjo pozornost?

Dela in nalog je bilo veliko, precej pa tudi težav. Vendar

Peter Bernard, direktor splošnega sektorja Tovarne usnja Slovenj Gradec, prvi nagrajenec z Zlatim znakom slovenskih sindikatov v Mislinjski dolini.

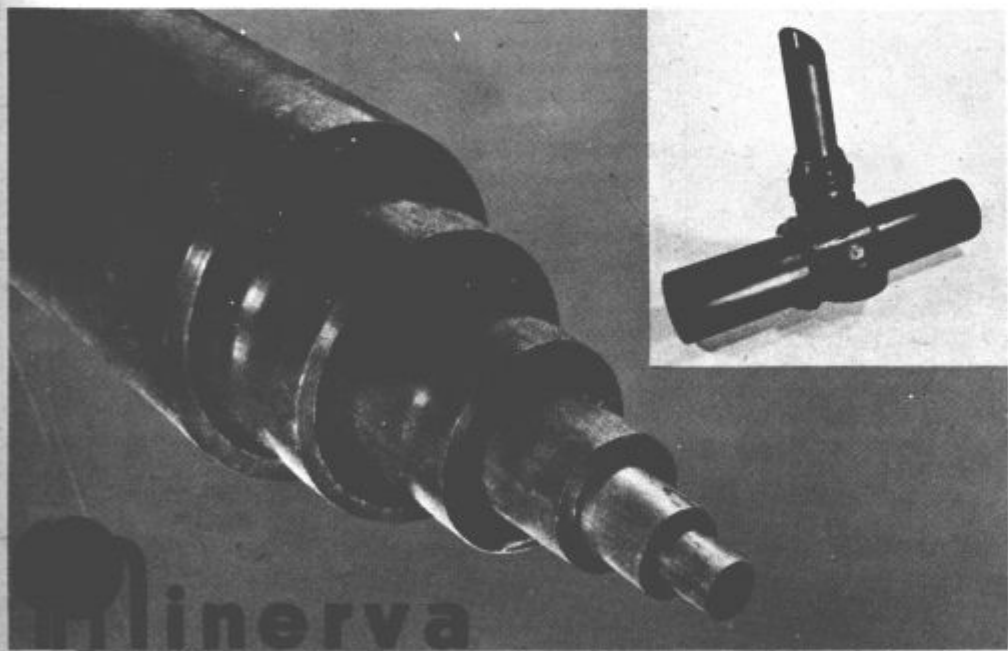
Tovarna kovinskih izdelkov in opreme

alpos

Šentjur pri Celju

Ob dnevu vstaje slovenskega ljudstva
čestitamo za praznik vsem
nekdanjim borcem, aktivistom in sodelavcem
narodnoosvobodilne borbe
Naše čestitke ob 22. juliju
veljajo tudi vsem delovnim ljudem

TOVARNA ZA PREDELAVO
PLASTIKE IN KOVIN

ŽALEC - JUGOSLAVIJA

ZIABUKOVICA

Izdeluje: polietilenske cevi različnih premerov in ves pripadajoči
spojni material za

- vodovodno napeljavo
- kanalizacijo
- električno in telefonsko napeljavo in cevi za kmetijstvo
ter industrijo

NOOVOST -

- g gibljive padrenažne cevi premerov 50 mm, 80 mm
in 125 mm, ki so našle znaten odmev na tržišču.

Proces preusmerjanja kmetij še pospeševati

Na drugi seji skupnega zasedanja zborov združenega dela, krajevnih skupnosti in družbenopolitičnega zbora skupščine občine Mozirje ki je bila 12. julija, so obravnavali in sprejeli z določenimi popravki začasni poslovnik skupščine občine in njenih organov, sklep o pritrditvi poročila sveta podjetja za stanovanjsko in komunalno gospodarstvo Mozirje v ustanavljanju in individualnega izvršilnega organa o končanih pripravah za začetek rednega dela podjetja ter o razpisu volitev v organe upravljanja podjetja in o imenovanju volilne komisije za izvedbo volitev ter odlok o dopolnitvi odloka o davkih občanov.

Zaradi uresničevanja resolucije o dolgoročnem razvoju SR Slovenije so delegati vseh treh zborov sprejeli družbeni dogovor o uresničevanju dolgoročnega programa razvoja kmetijstva v Sloveniji za obdobje 1974 do 1980 z namenom, da bi zagotovili večjo proizvodnjo hrane in surovin iz kmetijstva, večji dohodek vseh delovnih ljudi v kmetijski proizvodnji, smotrnejše in učinkovitejše izkoriščanje kmetijskega prostora in obenem krepili samoupravne socialistične odnose ter zagotovili neposredno odločanje delovnih ljudi v razširjeni reprodukciji na področju kmetijstva.

Za doseg takih ciljev pa so potrebna večja vlaganja v investicije za modernizacijo kmetijske proizvodnje. Na območju občine Mozirje bi bilo potrebno tla vlaganja usmeriti v nadomestilo dela obresti za investicije v za-

sebno kmetijstvo, davčne olajšave za naložbe v kmetijstvo v koperaciji, pri čemer bo treba še zlasti podpreti hitrejši razvoj skupnih vlaganj med kmeti ter kmetijsko zadrugo, kot tudi proces preusmerjanja kmetij in razvoj kmetijstva v gorskih in hribovskih območjih. Prav tako bi bilo treba vlaganja usmeriti v sofinanciranje kmetijske pospeševalne službe in v razvoj kmetijstvu dopolnilnih dejavnosti - na primer kmečki turizem in podobno. Ker kmetijstvo zaradi specifičnih razmer ne more ustvarjati dovolj akumulacije, je potrebno sedanje 12 odstotno obrestno mero regresirati z družbenimi sredstvi. Od leta 1968 je skupščina občine Mozirje že prispevala določena sredstva v ta namen.

Dejstvo, da specializirane kmetije - teh je 120 oziroma 12 odstotkov od skupnega števila vseh kooperantov - danes

že proizvajajo več kot polovico vseh tržnih viškov, opravičuje dosedanja družbena vlaganja v zasebni sektor kmetijstva in pravilnost strokovnega dela pri preusmerjanju gospodarjenja na kmetijah. Za večjo tržno proizvodnjo bo treba usposobiti še najmanj 600 kmetij, katerih materialni položaj in pogoji gospodarjenja so mnogo slabši od zgoraj navedenih. Obstoje in gospodarska aktivnost kmetij na območju občine Mozirje bodo v prihodnosti še močnejše odvisna od ukrepov družbeno ekonomske politike, katere pomembne soustvarjalec je tudi občina. Več kot polovica kmetij nima zagotovljenega naslednika, ker mladi iščejo boljše zaposlitve izven kmetijstva. Ta proces razslojevanja kmečkega prebivalstva bo treba brzdati. Občinski pa tudi širši družbeni interes za perspektivni obstoj čim večjega števila gospodarsko močnejših kmetij ni le v pridelovanju tržnih presežkov hrane, pač pa tudi v čuvanju kulturne podedbe krajine, ki je velikega pomena za razvoj turističnega gospodarstva.

Vsi ti vidiki so bili dovolj tehten razlog za podpis družbenega dogovora, ki bo bistveno prispeval k učinkovitejšemu reševanju razvojne problematike kmetijstva v občini in republiki. Delegati so na tej seji sprejeli tudi družbeni dogovor o oblikovanju in izvajanju štipendijske politike v SR Sloveniji.

LIZA

OTVORITEV LOVSKE KOČE

7. julija se je zbralo na Robnikovi Planini nad Ljubnem ob Savinji mnogo lovcev in ljubiteljev narave. Poleg prijetne zabave v čudovitem planinskem okolju, so si obiskovalci lahko ogledali novo planinsko kočico LD Ljubno.

Dostop do kočice je po lepi avtomobilski cesti, ki se odcepi nad Ljubnem in vodi po Šentprimožkem hribu prav pod Komno, od koder je resnično čudovit razgled v dolino in na Mozirsko planino.

Kočica bo nudila lovcem prijetno zavetišče.

JOŽE MIKLAVC

Nove komisije in odbori

Delegati vseh treh zborov skupščine Mozirje so na svoji drugi skupni seji, ki je bila v petek, 12. julija 1974, imenovali člane v naslednje komisije: za statut in družbenopolitični sistem, za družbeno nadzorstvo, za vloge in pritožbe, za borbe, za občinsko nagrado, za ugotavljanje izvora premoženja, štab civilne zaščite in izdajateljski svet Savinjskih novic.

Imenovali so tudi odbor za ustanovitev samoupravne interesne skupnosti gozdarstva in iniciativni odbor za oblikovanje samoupravne interesne skupnosti socialnega skrbstva.

Za delegata v skupščino samoupravne skupnosti elektrogospodarstva Celje so imenovali tovariša Matevža Požarnika iz Bočne.

Sekretar skupščine občine Mozirje pa je Anka Sivec iz Bočne.

NAŠ ČAS naročilnica

Naročam tednik NAŠ CAS

Ime in priimek

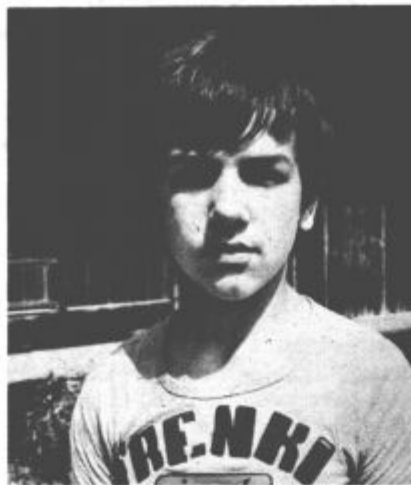
Kraj Ulica

Naročnino bom redno plačeval.

Naročilnico pošljite na naslov: NAŠ CAS, 63320 Velenje, Titov trg 2.

Dragica Toter

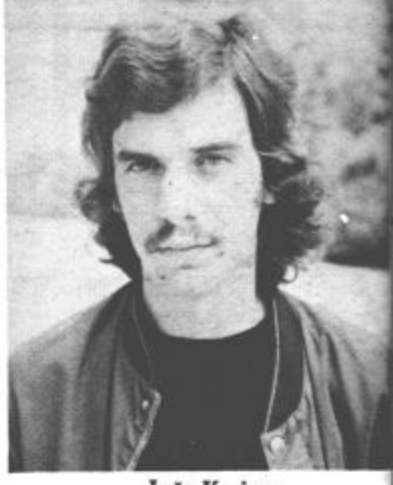
Franc Urbanc

Srečko Jambrovič

Bojana Jevšenak

Jože Krajnc

Kako trdo je delo za vsakdanji kruh

Počitnice. Kopanje, sončenje, taborjenje... Brezskrbno preživljanje prostih poletnih dni. Vendar ne za vse. Mnogi so se odločili, da se v času, ko so vrata šol zaprta, ne bodo predajali le brezdelju. Potrkali so na vrata delovnih organizacij in se priložnostno zaposlili. Da bi izpolnili teoretično znanje, ki so si ga pridobili med letom, in seveda tudi zato, da bi nekaj zaslužili. Poleg vsega bo počitniška praksa mladim pokazala, kot je dejal eden izmed njih, kako trdo je delo za kruh.

DRAGICA TOTER: Obiskujem ekonomsko šolo v Celju. To so že tretje počitnice, med katerimi delam. Najprej sem bila dve leti na rudniku, zdaj pa v kiosku na Jezeru prodajam razglednice, spominke in druge stvari, za katere se zanimajo tu-

risti. Prodajam vsak dan od štirinajste do dvajsete ure, ob nedeljah od devete do dvajsete, ob ponedeljkih pa sem prosta. Delala bom cele počitnice. Prekinila bom le toliko, da bom odšla za nekaj dni na morje. Koliko bom zaslužila, še ne vem."

Moj „šit“ traja vsak dan od sešte do štirinajste ure. Delam tudi ob sobotah. Če težko vstanem? Včasih že. Posebno takrat, ko sem zvečer predolgo ob televizorju. Ne vem točno, koliko bom zaslužil. Mojster je rekel, da 1200 dinarjev. Verjetno si bom kupil kaj za obleči, na morje pa ne grem. Bom kar doma. Mogoče bom odšel na krajši izlet v okolico. Na Smrekovec ali kam drugam."

FRANC URBANC: „Letos sem končal osnovno šolo in se vpisal na strojno tehnično šolo v Velenju. Po zgledu drugih sem tudi jaz sklenil, da med počitnicami ne bom le lenaril in posedal po bazenu, ampak bi rad nekaj zaslužil. Knjige so kar precej drage, zato mi bo vsak dinar prav prišel. Obenem bi rad že sedaj spoznal, kako trdo je delo za kruh. Na praksi v Gorenju bom mesec dni, koliko bom pa zaslužil, bo odvisno od tega kako bodo zadovoljni z mojim delom. Če bom priden, bom dobil okrog 1200 dinarjev, če pa bo moje delo slabše ocenjeno, pa 900 dinarjev.“

SREČKO JAMBROVIČ: „Učim se za orodjarja na rudarskem šolskem centru. Končal sem prvi letnik in moram opraviti le še obvezno počitniško prakso. Kaj delam? Spominske rudarske svetilke in druge stvari.

BOJANA JEVŠENAK: „Končala sem tretji letnik gimnazije in sem se kot mnogi drugi odločila za počitniško delo. Najprej sem bila štirinajst dni na obvezni praksi na rudarskem šolskem centru, potem pa sem zaprosila za delo na projektivnem biroju. Verjetno bom študirala arhitekturo in je dobro, če se že zdaj nekoliko seznanim s svojim bodočim delom. O plači se še nismo pogovarjali. Seveda bi rada nekaj zaslužila. Saj je dinar, ki ga sam zaslužiš, veliko več vreden kot podarjeno. Zelo hvaležna sem, ker so me tukaj sprejeli na prakso. Še zlasti zato, ker imajo svojih praktikantov veliko.“

JOŽE KRAJNC: „Končujem prvi letnik fakultete za sociolo-

gijo, politične vede in novinarstvo. Tudi mi imamo obvezno enomesečno prakso. Kot vidite sem se odločil, da bom pisal vaš časopis. Že kot gimnazijec sem zelo rad pisal. Sicer takrat bolj za hobi. No, in potem se se odločil, da tudi jaz postane novinar. Morda zato, ker si nisem prestando v središču dogajanja, ker me veseli pisati o ljudeh njihovem delu. Če je študij žak? Kakor se vzame. Če delo sproti, potem seveda lažje zdeluješ. Je pa precej drag. Se zlasti, ker sem brez stipendije. Lotos so me vzdrževali starši, nekaj pa sem tudi sam zaslužil igranjem pri ansamblu Srnice

Kako dolgo še — jutri?

Človek je vedno eksistencialno ogrožen. Človek — vedno v temi in soncu, soncu in temi. In v tej zmedeni človekovega bivanja zadostuje pogled na uro. Ze zopet pet, šest, sedem, dvanajst in dan, januar, toplo poletje, zrela jesen in hladna zima in zopet leto, leto, leto. Mehanizem ure se sprošča, blazno zagnan in zagrizen v čas, ki mineva, mineva, mineva...

Si kdaj, človek, pomislil, kako mineva nenasično hitro mineva... neandertalec, Dantejev prerez sveta, Prešeren, Cankar. Nesmrtni pekeli in paradizi...

Mama mi pripoveduje o mami, ki jo je pokopala pred štiridesetimi leti. Njen obraz je spokojen, nekje pod očmi, čistimi kot božje nebo, zadržeta mišica. „Samo čaja si je zaželela. Obrisala sem ji srage z belega čela in že je zaprla oči.“ Molčiva. Le iz očesne jamice, globoke in modrikaste, se utrne drobna, biserna solza.

Zunaj se zaganja v napol zrele, zelenkastordeče plodove jablane, suh in topel junjski veter. „Včeraj je umrl соседov Branko. Kar tako. Opoldne je še jedel, zvečer je bil mrtev.“

Pogled obeh splava k drugi sosedovi podrtiji. Tam ni nikogar več. Mico je pol življenja preganjala slepota. Miha, vojni invalid, je do zadnjega vtekel mehove in si godel priljubljeno melodijo Buči, buči morje Adrijansko... Tončki so štirideset let vsak dan po barvali lase tovarniški puhci, beli kot sneg. Nenadoma je legla in umrla.

Mama, pogledite pogorišče! Dimnik se je zamajal, pot do hiše je visoko prerasta, okna slepa. Pogorišče živi. Tam ni nikogar več! „Blues v noči.“ naju prekine radijski napovedovalec. Trobenta v ritmu tanga niha med trpkostjo noči in dnevom, ki zopet ugaša. Mama, vsako minuto umirajo ljudje. Povsod, na vsem svetu. In vstajajo? Saj duha ne zakleneš niti v svinčeno komoro! Štiri tisoč let, kitajske mumije... Njihove, še žive možganske celice. Po toliko tisoč letih. Tak fenomen!

Sonce je zaplesalo po vsej sobi in pregnalo hlad po peklu. Crna muca se je lenobno obregnila ob materino krilo in proseče zamijavkala.

„Veš, tudi jaz ne bom dolgo. Tako sama sem!“ Na izrezljanem obešalniku v dnevni sobi so zabingljali trije očetovi klobuki. Poletni slamnik. Zametni sivkast in zamaščen, in praznični rjav, ki se je sprehal po senožitih v toplih junjskih dneh. Še vedno čakajo vsi trije. Njegov grob se je že dvakrat udri in ogrozil mlade pisane mače na njem.

„Vsak dan mislim, da se vrne. Kako rada bi! Samo še enkrat!“ Zakaj se v takih meditacijah vedno spomnim bajke o Orfeju in Evridiki? Kako trpka resnica — tudi neomajna vroča ljubezen, ki ima korenine v zemlji in vrh zasanjan v nebo, ne vrne dragocenega človeka.

Mama, pustiva mrtve. Pomalica bova. Potem pa v bistro Savinjo. Saj je že poletje, pa komaj vidim zelenje, rdeče češnje, in slišim kosa, ki si kot razposajeni mladenič požvižgava v senci bližnjih smrek.

„Zopet si prinesel! Zakaj vendar toliko kupuješ?“ Nisem odgovoril. Misel na denar mi je v teh trenutkih odvrtna. Ljubezni ne kupuješ in daruješ z denarjem.

Rumena zemlja se ponuja. Rahlo zardela jagoda se je privila med mamine prste. „Le zakaj kupuješ vse to?“

Zazrl sem se v modrino njenih oči, belino še vedno gostih las, v ustne, ki so stisnjene v trpki držji, zadrževale neko notranjo bolečino.

„Ja, veš, po osemdesetih ti je vse podarjeno!“ Rahlo je prelomila polovico zemlje. Potem pa je raje ugriznila v kot sonce rumeno kremovo rezino.

Mama, dajte! Za moč gre. Morate! Potem zopet molčiva.

Danes bo sončno vreme. Boji na Golanu so ustavljeni. Vlomilec, ki je odnesel banki milijone, prijel. Sin je ubil očeta s sekuro. Rop zaradi homoseksualca.

Prst je utiňal radio. Kako umazan svet. Ubijajo se, krajejo, samo milijoni, milijoni... Kako umazan svet...!

Srebal sem turško, ki mi jo vedno skuha ljubeča roka. Vsega, vso mojo bit, v takih trenutkih omreži prečudežno čustvo, kot ob barvni mavrici, ki zariše konec na grozečem ozadju. Čudežna, barvna mavrica, ki je ne pozabiš.

Zato zemlje, rezine, jagode. Mavrica! Kukavica žive ure je zakukala. Nenadoma, hitro. Deset, dvanajst, trinajst...

Na tihem preklinjam minljivost, ker je ne morem dojeti. Zopet stojim na tisoč let stari ozeleneli zemlji, na domačem dvorišču. Pred menoj so stali in upali na njej predniki, ki jih ne poznam. Koliko novih generacij se je še bo oklepalo.

Dobra, stara mati, na svidenje! Jutri nas ne bo več. Niti mame, niti mene, niti tebe! Trdno stojim na zemlji, sveti domači zemlji, in zopet silim v črne niti obupa.

Ne! Sonce naju je obsijalo na dvorišču, kot bi se odprla vrata paradiza. Zito je valovalo v ritmu toplega vetra in se poljubljalo z morjem dozorevajočih klasov. Kos je požvižgaval. Da, tako je še danes. In jutri, kako bo jutri?

Veter je mehak, tisočletna zemlja je dobrotja, ker daruje. In kdaj je dober-tudi človek?!

Bila je mati. Preživljala jo je sama ljubezen in dobrotja, so zaše petale pisane rože. Njihov jek je ostal v neskončnem etru in ni se izgubil kot rosa jutra. Da, to prinese novo življenje. Še malo življenja! Še jutri!

VINKO SNAJS

N

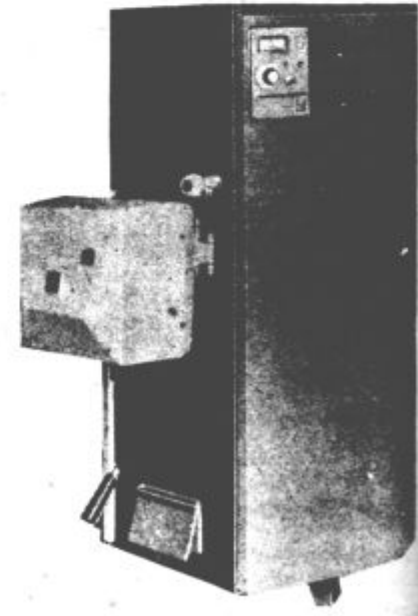
naš čas
velenje

„SIGMA“ -ŽALEC

SAVINJSKA INDUSTRIJA OPREME IN GRADBENA MONTAŽA

NOVO NA TRGU
PRVI TRAJNO GOREČI
KOTEL NA TRDO
IN TEKOČE GORIVO

- specialno prirejeno kurlišče za zgorevanje vseh vrst domačih goriv in odpadkov
- gori od 5 do 20 ur z enkratnim polnjenjem
- velik emajliran boiler kapacitete 150 l
- odlični izkoristek
- moderna oblika
- mali gabariti
- avtomatsko delovanje
- kapacitete od 30,000 do 50,000 kcal/h

To ni vsakdanja podoba Velenja. Le vsakega petnajstega, ko so v žepih mnogih občanov, spet polne „kuverte“, prostor ob tržnici napolnijo stojničarji iz raznih krajev. In potem ves dan ponujajo robo, med katero je precej kiča. Eni imajo pri ponujanju svojega blaga več sreče, drugi manj. Ne glede na to se čez mesec dni spet vrnejo.

Za žogo ni miru

Komaj so nogometaši v Šmartnem obesili čevlje na klin in do šmarnem igrišču in opazujejo zanimive boje navdušenih nogometašev. Mladinski aktiv je v poletnih mesecih organiziral mini letno ligo, v kateri nastopa kar 8 ekip. To tekmovalje so organizirali z namenom, da bi čim več mladih iz Šmartnega in okolice pritegnili k rekreativnemu udejstvanju. V ekipah nastopajo igralci, ki se ne ukvarjajo aktivno z nogometom. Torej gre resnično zgolj za to, da se tistim, ki iz takih ali drugačnih razlogov nimajo možnosti za redno rekreacijo, omogoči športno udejstvanje vsaj v času počitnic. Kljub temu, da to ni prvi boj za prvenstvene točke, pa je med igralci vseeno opaziti veliko mero tekmovalnega duha, kar je seveda razumljivo. Konec koncev se borijo za dobro ime svoje vasi, za to, da bodo boljši od „sosedov“. Tekmovanje se odvija po ligaškem sistemu in bo trajalo predvidoma do komca avgusta. Po prvih dveh kolicah so bili doseženi naslednji rezultati:

I. kolo:	
Podgora: Roje	2:4
Letuš: Slatine	2:3
Gorjenjce: Rečica	3:5
Old Boys: Mladina	2:2
	II. kolo:
Letuš: Rečica	1:2
Old Boys: Roje	0:3(p.f.)
Mladina: Gorenje	5:0
Slatine: Podgora	2:1

Vodijjo Roje pred Rečico in Slatinami.

Kot kaže, v Šmartnem res ne morejo brez nogometa. Ko bo ta liga pri kraju, bodo začeli z borbami „pravi“ nogometaši. In žoga bo spet v ognju. Brez počitka.

J. Krajnc

Tudi Jožica Kovač je svoje sreče kovač

Brez dvoma je trafikantski poklic pri Čandrovih v Šoštanjju vsem članom družine, razen matere, ki doma gospodinja, v krvi. Oče Anton ter hčerki Jožica in Anica se menjujejo v trafiki na najprometnejši točki pri avtobusni postaji dan za dnem, odkar so jo zgradili. Sicer je oče, ki praznuje letos 65-letni jubilej, že upokojen, vendar še vedno rad pomaga hčerkama v trafiki. Doma je iz Zibike pri Šmarju in zelo ga je prizadel potres, ki je naredil veliko škodo njegovim rojakom.

Ko sem čakal v trafiki na hčerko Jožico, mi je pripovedoval, da je komaj 14 let star prišel v Šmartno ob Paki, kjer je opravljal do vojne najrazličnejše posle. Med vojno je bil 13 mesecev v nemškem ujetništvu, leta 1944 pa je odšel v partizane, kjer je bil v Šlandrovi brigadi v Krašnji od nemškega minometna ranjen v nogo, ki ga še sedaj od časa do časa boli. Zelo je hvaležen in prav rad se spominja že pokojnega zdravnika dr. Krasnika iz Trbovelj, ki ga je pozdravil

busni postaji, kjer je sila prometna točka in tako kupcev nikoli ne zmanjka. Venomer se je nekdo našel pri okencu tako da sem le bolj mimogrede utegnil povpraševati kako in kaj je z milijonom. Povedala mi je, da najraje igra na ekspresno loterijo, ki je tudi najbolj enostavna. Kupiš srečko za 5 dinarjev, jo odvijesh in že se prikaže bodisi prazna ali pa označena z vsoto, ki jo zadeneš. Do sedaj je že dvakrat zadela po 50 starih tisočakov, prejšnjo sredo pa kar na-

Izsiljjeval je prednost

12. junija s svojimi avtomobilom po bližnji cesti. V križišču z ovo cesto mu je nasproti stal voznik osebnega avtomobila Franc Cas, ki je zavil nenavadno cesto, ne da bi se tem prepričal, če mu nati ne priliha kakšno vozilo. rednim klevim delom je zadel odmi levi del voherjevega la. Avgust Voher se je pri huje pošškodoval, Franc Cas je dobil lažje telesne po-be. Nastala škoda na obeh št znaša 115.000 dinarjev.

Traktor hitrejši od voznika

rejšji teden se je v Nazarjah etila nenevadna nesreča. stor, ki i ga je vozil Anton šek se je nenadoma vžgal. nik je skočil z njega in sku-ogej pogasiti, vendar je bil tor hitrejši od njega. Po ne-deset menutih je zadel v tri irane osebne avtomobile in stavl. Očgenj so pogasili, ven-je škoda la na vozilih kar pre-ja.

mbol, zagotavlja moč, upnost, inčnost in ekapektivnost

jetje za distribucijo toplote
"OPLOVOD" Velenje
320 Velenje

RAZPISUJE
prosto delovno mesto

TEHNIČNEGA VODJA

OGOJIL: visoka, višja ali srednja strokovna izobrazba strojne inženirski ali najmanj 5, 10, 15 let delovnih izkušenj na podobnem delovnem mestu.

ovoy spletnih pogojev mora imeti kandidat organizacijske sposobnosti, sposobnost dela z ljudmi, biti pa mora tudi korasno-politično neoporečen.

razpis ve velja do zasedbe delovnega mesta. Plača po samouravnem in sporazumu.

NAJDENO

Po 6. točki navodila o postopkih z najdenimi predmeti (Uradni list SFRJ, št. 94/4) objavlja oddelek notranje zadeve Skupščine občine Velenje, da so bili na območju občine Velenje najdeni spodaj navedeni predmeti:

1. Moško kolo zelene barve, ročno pleskan in brez številke,
2. Moško kolo ROG sport zelene barve, št. okvirja 50007,
3. Kolo s pomožnim motorjem znamke Poni Expres št. 019498,
4. Moped znamke TOMOS PUSH oranžne barve, št. okvirja 431668 in št. motorja 421056,
5. PONY kolo plave barve z aluminjastimi blatniki št. 316706,
6. Žensko kolo plave barve ROG neznane številke,
7. Moška suknja iz rjavega umetnega usnja in dežni gumirani plašč.

Prosimo lastnike, da dvignejo najdene predmete v roku 6 mesecev po objavi tega razglašja. Predmeti so deponirani na sedežu občine v sobi št. 15. Ogljed je možen vsako sredo od 14. do 16. ure. Po poteku 6 mesecev po objavi tega razglašja bodo ti predmeti last družbenega premoženja.

v mali partizanski bolnišnici v Podvolovlju pri Lučah. Hčerka Jožica, na katero sem čakal, je po vojni postala učiteljica, medtem ko se je hčerka Anica najprej zaposlila v Topru. V razgovoru mi je še zaupal, da je bil vseskozi pri peškem zboru SVOBODA, sedaj pa poje le še pri zboru društva upokojencev. Še in še bi lahko govorila, vendar pa je medtem prišla hčerka Jožica, ki je pred dnevi na loteriji zadela milijon. Ker so ljudje pač o tem precej govorili, sem želel novico preveriti. Jožica, ki je poučevala le šest let, je že precej časa v trafiki na avto-

enkrat milijon.

Ko sem jo vprašal, pač zaradi poklicne radovednosti, kaj bo z denarjem, je najprej malce razmišljala, nato pa dejala, da bo kupila opremo za kampiranje. Ker se bliža čas njenega dopusta, je to pač trenutno najprimernejša naložba, ki bo omogočila njej in družini prijetno letovanje nekje ob Jadranu. Vsekakor za Jožico, poročeno Kovač, velja star slovenski pregovor, ki pravi „Vsak je svoje sreče kovač“ – mi pa ji k tej sreči čestitamo in želimo prijetno letovanje.

.V. K.

KINO

Petek, 19. 7. ob 17.30 ameriški barvni vestern SEDMORICA JAHA

Režija: George Mc Gowan. Igrajo: Lee Van Cleff, Michael Calan, Allyn Ann McLerie

Sobota, 20. 7. ob 17.30 in 19.30 ameriški barvni vestern SEDMORICA JAHA

Nedelja, 21. 7. ob 17.30 in 19.30 ameriški barvni vestern SEDMORICA JAHA

Torek, 23. 7. ob 17.30 in 19.30 francoska barvna komedija GUSARJI PROTI PARIŠKE TV

Režija: Jean Pierre Mocky. Igrajo: Bourvil, Francis Blanche, Jean Poiret, Michel Lonsdane

Sreda, 24. 7. ob 17.30 in 19.30 angleški barvni film ZABLODA

Režija: Alan Bridges. Igrajo: Peter Agan, Elizabeth Sellars

Četrtek, 25. 7. ob 17.30 in 19.30 angleški barvni film ZABLODA

Petek, 26. 7. ob 17.30 italijanski barvni vestern BEN IN CHARLIE

Režija: Michele Lupo. Igrajo: George Eastman, Marisa Mell

Sobota, 27. 7. ob 17.30 in 19.30 italijanski barvni vestern BEN IN CHARLIE

Nedelja, 28. 7. ob 17.30 in 19.30 italijanski barvni vestern BEN IN CHARLIE

KINO GLEDALIŠČE VELENJE

Ponedeljek, 22. 7. ob 20 uri francoska barvna komedija GUSARJI PROTI PARIŠKE TV

Režija: Jean Pierre Mocky. Igrajo: Bourvil, Francis Blanche, Jean Poiret, Michel Lonsdane.

mali oglasi

AVTOMOBIL R-4, dobro ohranjenega prodam, letnik 1966, možno tudi na ček za potrošniški kredit. Vprašajte pri Režen, Šoštanj, Koroška 18.

AMI 8, letnik 1971 ugodno prodam. Informacije dobite pri Tovšak, Ve lenje, Foitova 8, tel. 85 644.

ZASTAVO 1300 prodam zelo ugodno. J. Veber, Velenje, Kraigherjeva 8, tel. 85 289.

GRADBENO PARCELO kupim v bližini Velenja, lahko tudi začeto gradnjo. Naslov v uredništvu.

SOBO v Velenju nujno rabim. Naslov v uredništvu lista.

V BLIŽINI VELENJA, ob asfaltni cesti stoji na sončnih obronkih in ob robu gozda novo zgrajena, družinska stanovanjska hiša z vsemi pritliklji nameni in gospodarskim prizidkom ter okoli dva hektara zemlje, večinoma donosni sodovnjak in vinograd. Nudimo zame njavo za dvosobno stanovanje oziroma enodružinsko stanovanjsko hišo v mestu Velenje. Ogljed v Lazah 43 a je možen vsak dan. Informacije dobite tudi v frizerskem salonu v Velenju, Celjska 14.

RUDARSKI ŠOLSKI CENTER VELENJE

vabi k sodelovanju za svoje elektro-kovinarske obrate

VEČJE ŠTEVILO DELAVK IN DELAVCEV ZA NEKVALIFICIRANA DELOVNA MESTA.

Nudimo vam: zelo dobre delovne pogoje, možnost priučitve na različnih delovnih mestih ter primerne osebne dohodke. Za delo v razvoju, konstrukciji, kooperaciji in proizvodnji pa imamo prostih več zanimivih delovnih mest za delavce e lektr in kovinarske usmeritve od poklicne do visoke stopnje. Želimo, da se osebno zglasite pri nas, kjer se boste lahko natančno informirali o konkretnem delovnem mestu ter o drugih pogojih dela. Prijave sprejema: kadrovsko-socialna služba RŠC Velenje, Prežihova 3.

19. julij 1974 leto X št. 27 (236)

NOVOST V GRADBENIŠTVU

NOVODUR cementno lepilo za keramične ploščice;

NOVODUR-VIRGO belo cementno lepilo za fugiranje;

NOVODUR-UNIVERZAL lepilna ter izravnalna cementna masa;

VIADUR podložna izravnalna masa;

VIAFIX cementno lepilo za niveliranje in popravilo betonskih podov;

VILAPLAN izravnalna masa za stropne in stene;

NOVODUR lepilna emulzija

CINKARNA CELJE

Jelša — partizanska bolnišnica

Že večkrat sem slišal, da je bila v Podkrajju manjša bolnišnica, ki so jo zgradili domačini proti koncu vojne. Zato sva se z našim praktikantom Jožetom odpravila v Podkraj nad Pesjem. Želela sva spoznati kraj, kjer so se med narodnoosvobodilno vojno zdravili partizani ranjeni in zvedeti, kdo in kje so ljudje, ki so bolnišnico zgradili.

Najino poizvedovanje sva začela že v Velenju. Učiteljica z osnovne šole Gustav Šilih Anica Podlesnik nama je povedala, da živi v Podkrajju Klavževa mama, ki je ranjenecem kuhala in zanje pekla kruh. „Prepričana sem, da bo tudi vama, podobno kot je mojim učencem, z ve-

Ivan Koren

seljem povedala, kako je skrbela za ranjence.“

Potrkala sva na vrata zadnje hiše v Podkrajju — malo naprej se začena že Lokovica — in pri štedilniku zagledala Klavževo mamo. Vedela sva, da se nisva zmotila. Deklece, ki se je igralo na dvorišču hiše nekaj sto metrov pred Klavževo, nama je točno povedalo, kje se morava ustaviti.

Klavževa mama je bila takoj voljna za pogovor, čeprav sva jo zmotila pri kuhanju kosila za domače, ki so sušili seno. „Kraja, kjer je

bila bolnišnica, pa vama ne morem pokazati. Saj ni daleč. Le deset minut hoje. Vendar je za mojih 78 let še to preveč. Bolijo me noge. Ko bo sin prišel, mu bom rekla, naj gre z vama... ta glavni je bil Jože Kodela. Živinozdravnik. Njegov pomočnik je bil Koren (Ivan), pomagali pa so tudi Kumer iz Šoštanja, Anton Melanšek iz Zabrda in Mirko Skaza iz Velenja.“

Tako sva zvedela za ljudi — domačine, ki so zgradili ali skrbeli za ranjence v bolnišnici. Klavževa mama med vojno ni bila nikoli v Konini, kjer je bila bolnišnica. Čeprav je kuhala partizanom, takrat ni vedela, kje leži.

„Le ate (mož) so vedeli, kje je. Meni so jo pokazali šele po končani vojni. Manj ljudi je vedelo zanjo, manjše so bile možnosti za izdajo. Na srečo Nemci zanjo niso zvedeli nikoli.“

Kje ste pa dobivali hrano? sva jo vpraševala naprej. „Najprej sem kuhala to, kar smo doma imeli, nato pa sem začela dobivati od ‚gospodarske‘.“

Zahvalila sva se Klavževi mami za pogovor, njen sin Franc pa nama je še pokazal, kje je bila bolnišnica, ki so jo imenovali Jelša. Točno po desetih minutah hoje smo se ustavili sredi zelo gostega gozda. Zal na bolnišnico spominja le še jama, ki se počasi

zasiplje. Nekaj metrov nižje pod njo teče hudournik, kjer so dobivali partizani vodo ali pa so ponjo hodili še nekoliko dlje v studenec.

Ivan Koren je doma iz Podgorja. Ko sva mu povedala, zakaj sva prišla, je najprej dejal:

„Škoda, da so bolnišnico podrli. Pa tako smo se matrali. Bi vsaj otroci videli, kako je bilo.“ Ivan je povedal, da so pred Jelšo zgradili eno manjšo bolnišnico oziroma bunker. Blizu Vrabca v Andražu. „V njej smo imeli enega ranjenca, ko smo zvedeli, da prihajajo Nemci. Ranjenega partizana smo rešili, Nemci pa so bolnišnico spustili v zrak. Na Kodelovo pobudo smo nato začeli graditi bolnišnico v Konini. Tudi ime ji je dal Jože. Najprej smo mislili začetni kopati malo višje, vendar smo potem izbrali kraj, kjer ste videli ja-

mo. Bil je bolj odmaknjen od ceste, pa tudi težje dostopen. Kopali smo v glavnem ponoči. Najprej s Kodelom, potem pa še Skaza, Melanšek, pa tudi Kumer. Brigada je prinašala ranjence na javko v Lovče, tja pa sva hodila ponje s Kodelom. Spominjam se tudi, da so enega operirali kar v Klavževi sušilnici. Operacije so opravljali brigadni zdravniki.“

Ivan naju je popeljal še v klet ter nama pokazal bunker, v katerem sta se morala s Kodelom včasih skrivati. Vhod vanj je zakrival velik sod, ki še zdaj stoji v kleti.

„Enkrat sva bila v zelo velikih škripcih. Nemci so trkali po sodih, tudi na tega, vendar naju le niso odkrili.“

Se spominjate zadnjega srečanja s Kodelom?

„Zelo vesel je bil, ko je nastopila svoboda. Hotel je takoj domov. Tudi mene je

Ostala je le še jama, ki je vse manjša. „Če bi bolnišnico obnovili, bi bil lep spomin za otroke. Tudi sam bi pomagal, pa čeprav sem bolan,“ je dejal Ivan Koren.

Ana Klavž

spravljaj, naj grem z njim. Vendar nisem šel. Nato sem zvedel, da ga je zadel sovražnikov rafal...“

Vrnila sva se v Velenje. Najino poizvedovanje o bolnišnici Jelša sva sklenila pri Mirku Skazi.

„Da bi bili ranjenci čim bolj na varnem, je Hanzi (Ivan Koren) začel konec leta 1944 graditi bunker v Lovčah nad Tajno. Potem je od nekod prišel še Kodela in dejal, da ga bomo uporabljali z a zasilno bolnico. Na Jožefovo, 19. marca sta bila Kodela in neka partizanka — rekli smo ji kar Vera — v Tajni. Nenadoma so prišli

Mirko Skaza

ukrajinci — Nemci in obkolili hišo, v kateri sta bila. Kodela se je vrnil živ, Vera pa je padla. Fortunat Kumer iz Metleč, ki je bil tudi v bunkerju, je prvi slišal strele. Vedeli smo, da je hajka. Bunker sem zapustil zadnji, ker sem ga prej še kamufliral. Toda Nemci so ga odkrili. Bil sem približno petdeset metrov vstran, ko so ga napadli z bombami in uničili. Najbrž z nos je kdo izdal. Kmalu zatem smo začeli delati Jelšo v Konini. Bila je nekakšna zemljanka in zelo dobro skrita. V njej smo imeli dvanajst ranjencev. Upravnik je bil Kodela, Koren in Kumer sta bila strežaka, jaz pa sem bil intendant. Jelšo je pomagal graditi tudi Melanšek, ki se je bolj spoznal na tesarska dela. Kuhala nam je Klavževa mama, opremo za Jelšo pa je prinesel iz rudniške bolnišnice v Pesjem Franc Hudo-breznik.“

In kaj je bilo z bolnišnico po končani vojni?

„Nekaj dni so bili ranjenci še v njej, potem so jih prepe-ljali v Topolšico in Slovenj Gradec. Je lšo pa so razdrli!“

Kdo? „Morda bi bilo prav, če bi prisluhnili želji Ivana Korena in Jelšo obnovili. Potem bi verjetno še katera tovariša popeljala otroke na izlet v Podkraj.“

● Bodice za na zadnjo stran

● SLADOKUSCI POZOR!

Če ste ljubitelji sadne kupe, potem čimprej zavijte v restavracijo velenjske Name. Ko sem bila zadnjič tam, so mi postregli res s prvovrstno sladico. Za nameček je bil na dnu še košček steklenega kozarca. Natakarcica reklamacije ni upoštevala, le kisel obraz je naredila. Kakšnega bi šele jaz, če stekla ne bi pravi čas opazila.

● ČAS JE DRAGOCEN!

Mogoče rabite potrdilo o prejemanju otroških dodatkov? Bolje da ne. Napotili vas bodo v nov zdravstveni dom, kjer boste našli ustrezno pisarno. Ampak s tem vaš problem še ne bo rešen. Uslužbenka v njej vam bo veliko-dušno pojasnila, da uporabite kar odločbo o prejemanju otroškega dodatka. Ko ji boste ljubeznivo razložili, da se morajo originalni listi hraniti doma, bo le potegnila ustrezni obrazec, da vaši prošnji ugoditi. Vendar si bo v trenutku premislila, spravila papir in rekla: „Sicer pa ne vem, zakaj vsi prihajajo sem. Nesite odločbo v Gorenje ali na Rudnik, tam vam lahko naredijo fotokopijo.“ Joj, pa smo res neumni, da se ne spomnimo tega. Čas je vendar dragocen!

● ČUDNO!?

Uboge velenjske zelenice. Ponekod jih niti žičnata ograja ne more zavarovati. Vendar pa se človeku včasih zdi prav čudno. Vidiš nekaj fantičev. Zdijo se ti navihani, a zelenico obkrožijo. Potem pa pridejo tri „dame“. Dvignejo noge, da bi nogavice ostale cele, in hitro po zeleni bližnjici. Ali je čas res več vreden od zelenja? Mogoče pa bodo zdaj otroci začeli poučevati mame.

● SOLATE S POLŽI

V poletnih dneh se marsikdo rad osveži s solato. Tudi delavcem se prileže za malico. Seveda pa se začudijo, če so med zelenimi listi polži, ki pa po vseh veljavnih teorijah niso predstavniki rastlinske vrste. Je že tako, če se zelenjava pere strojno.

MV

● POGOVOR S ŠOFERJEM MILANOM PAČNIKOM

Biti šofer je težko

Sklenil sem, da ob prazniku šoferjev napišem nekaj o šoferskem poklicu. O ljudeh, voznikih težkih tovornjakov, velikih avtobusov... ki morajo iz dneva v dan poslušati brnenje motorjev, prenašati tresenje avtomobila, katerih največja želja je varno in srečno voziti potnike, delavce... Samo delček nepazljivosti in še lahko nastopi usoden trenutek. Sicer pa najbolje označuje težavnost tega poklica pregovor: šofer je z eno nogo v grobu, z drugo pa v zaporu.

Poiskal sem Milana Pačnika, ki je s 47. leti med najstarejšimi šoferji na REK. Kazalec na uri je bil že nekaj čez šestnajsto uro, ko sem prispel med železno pločevino na Starem jašku. Ivan, doma je iz Sentilja, je bil tisti dan dežurni. Moji želji je z veseljem ustregel in mi odmeril uro časa. Potem je moral v Gorenje. Po delavce. Vstopila sva v enega izmed že odsluženi rudniških avtobusov.

Ivan, kdaj in kako ste postali šofer?

Življenje se je malo poigralo z mano; kot z mnogimi drugimi. Ko sem odrasčal in ko bi se bil moral odločiti za poklic, je bila v ojnja. Leta 1944, takrat sem imel sedemnajst let, bi bil moral v nemško vojsko. Odšel sem, to-

da med partizane. V brigado. Najprej v Sercejevo, potem v Tomšičevo. Decembra je prišel za mano tudi oče. Saj je zanj postalo doma prevroče, zaradi sodelovanja s partizani. Domov sem se vrnil dve leti po končani vojni. Star dvajset let in brez poklica. Moral sem se zaposliti. Ali v jami ali v industrijski milici. Ker sem bil nekako vajen orožja, sem izbral milico, kjer sem ostal dve leti. Medtem sem v takratnem Poročevalcu prebral oglas, da avtoprometna šola Ljubljana-Ježica organizira štirimesečno šolo za šoferje. Nasmejala se mi je, saj sem se puške že naveličal. Uresničila se mi je velika želja. Dobil sem poklic. Postal sem šofer.“

Tako se je začela Ivanova šoferska pot leta 1950, ko je dobil tona in pol težkega tovornjaka. Nato je vozil federala, škodo, turistični avtobus...

„Danes se čudim, kako smo zdržali. Zaradi slabih cest in avtomobilov je bila vožnja zelo naporna. In ko bi bili morali domov, smo morali največkrat kar sami popravljati vozila. Včasih se niti naspati nisi mogel.“

Tako kot so se izrabili avtomobili, katere je vozil, je začela pešati tudi njegova moč.

„Začelo me je zbadati v hrbtenici. Sločiti. Vedno huje je bilo. Moral bi bil na operacijo. Vendar sem se je rešil. Dali so me v toplice. Ne morem vam povedati, kako sem se sekiral. Človek razmeroma mlad in močan, naenkrat spozna, da ne bo nikoli več tako zdrav kot je bil. Veliko sem pretrpel, preden sem se sprijaznil, da je tudi človekovo telo stroj, ki začne počasi odpovedovati.“

Vaš primer je najboljši dokaz, da si šoferji zaslužite beneficirano dobo?

„Poglejte. Ne le, da te začne kriviti v hrbtu, posledice tega spoznanja so tudi živčnost, slabo srce. Vsakokrat, ko grem na

zdravniški pregled, trepetam, kaj če mi bodo povedali, da ne smem več opravljati šoferskega poklica. In kaj tedaj? Se bomo odšli učiti za kakšen drug poklic? Ali bomo sami invalidi...? Trdno sem prepričan, da štirideset let ne bom zdržal. S tem zdravjem že ne.“

In kako izgleda danes vaš delovni dan?

„Danes je veliko boljše kot je bilo včasih. Ne trpim več toliko, ker imam boljši avtobus. Toda kaj mi to pomaga, če pa je hrbtenica načeta. Le deljen delovni čas ni najboljši, ker mi praktično gre cel dan. V avtomobilu sem od četrte ure do osme in od dvanajste do šestnajste. Vsak četrty teden sem dežurni, vsak peti pa

Bo tudi sin šofer?

„Mislim, da ne. V motorje, avtomobile je resda zaljubljen, kot večina mladih, vendar ne toliko, da bi postal šofer. Sicer pa se bo sam odločil. Četudi bo še l po mojih korakih, mu ne bom nasprotoval. Saj v poklicu ne moreš biti uspešen, če ga ne vzljubiš.“

In vi, bi postali še enkrat šofer?

„Ne. Zagotovo ne. Že velikokrat sem razmišljal, da bi se pre-kvalificiral, če bi imel možnost. Čeprav me je vožnja avtomob-

bilov zelo privlačila. Verjetno bi sedaj tudi drugače mislil o tem poklicu, če bi bil zdrav.“

Imate doma avtomobil? „Pred dvema letoma sem ga kupil. Fička. Prej pa sem se vozil na ših najprej s kolesom, nato trinajst let z mopedom. Šest letolometrov. Vsak dan.“

Vaš dohodek?

„Zdi se mi, da bi bil lahko boljši. Resda se plače zboljšujejo, toda tudi draginja je večja.“

Ste bili že na dopustu?

„Lani sva bila z ženo za nekaj dni v planinah, pa tudi letos bomo šla. Prej na dopust nisem hodil. Šiht, gradnja hiše... nikoli nisem vzel časa, da bi se vsaj enkrat v letu pošteno odpočil. To ugotavljam šele zdaj, ko pe-stajam kripli.“

Na slovesnosti za dan delarjev ste bili med tistimi, ki so prejeli medaljo za delo.

„Presenečen in hkrati vesel sem, ker vidim, da so tovariši upoštevali moje nekdanje delo, ki ga danes ne morem več tako uspešno opravljati kot pred leti.“

Tovariš Pačnik, tudi s tem novim avtobusom, ki ga zdaj vozite, vam želim srečno in varno vožnjo.

Brošura Velenjski grad

V zbirki vodnikov „Kulturni in naravni spomeniki Slovenije“ je pred kratkim izšla lična brošura o velenjskem gradu. Na dvanajstih straneh, ki so popestrjene s fotografijami, je opisana zgodovina gradu, ki se prvič omenja v letu 1177. Fotografsko in tehnično dokumentacijsko gradivo je zbiral Ivan Stopar. Izdajo vodnika sta podprli tudi kulturna in turistična služba in temeljna kulturna skupnost Velenje.

Brošuro „Velenjski grad“ lahko dobi vsak obiskovalec za deset dinarjev.